

เออร์ไฮม

ตัวอย่างแบบเรียน
ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

วิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

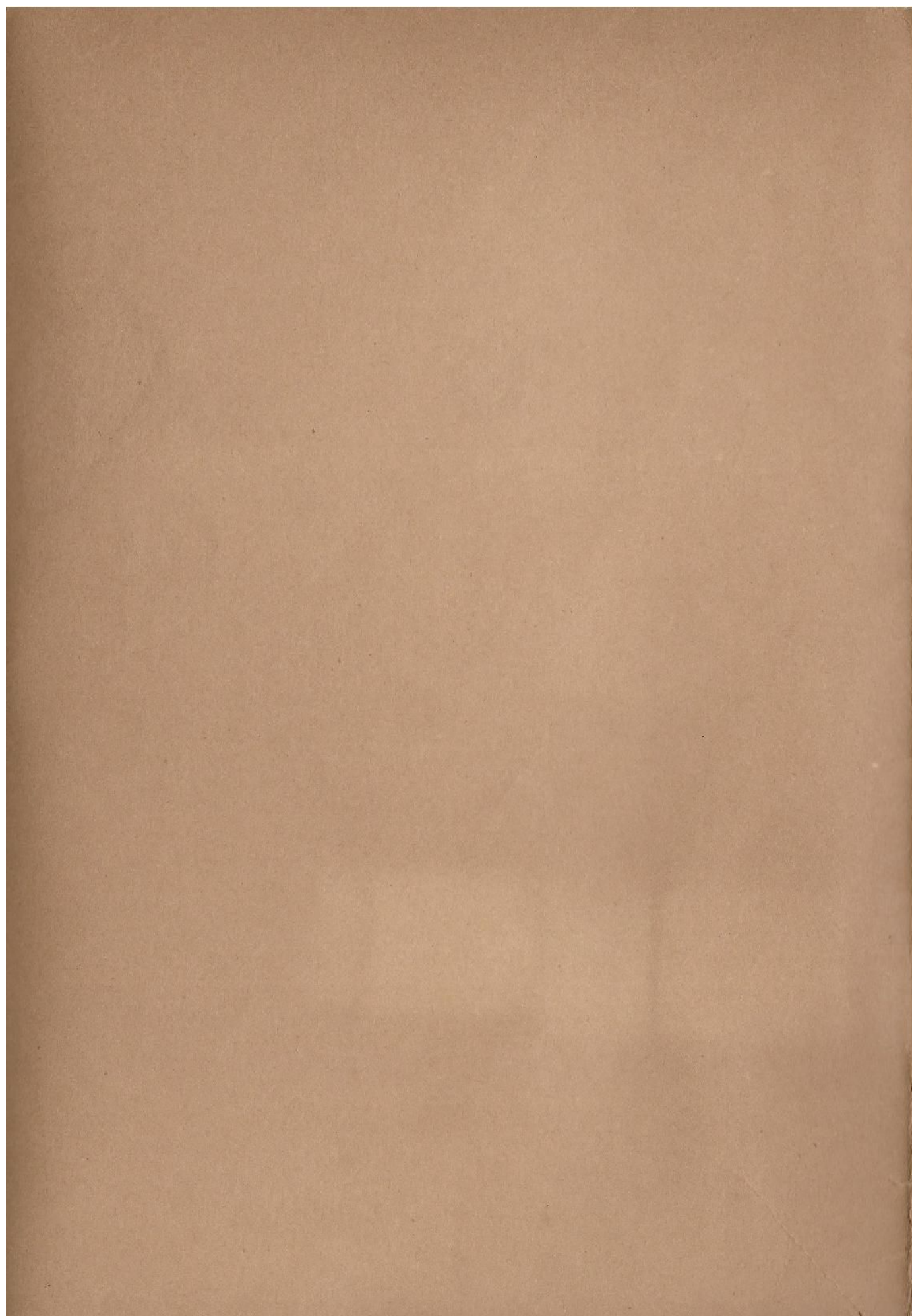
๙๖13.8
๒:๔๖๔
๑546๕
ฉ.๑

DCID LIBRARY

0000001166

หนังสืออ่านเพิ่มเติมชุดสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

เรื่อง

เชอร์รี่ใหม่

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ๕,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๕

ปกกระดาษราคาเล่มละ ๗.๐๐ บาท

(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

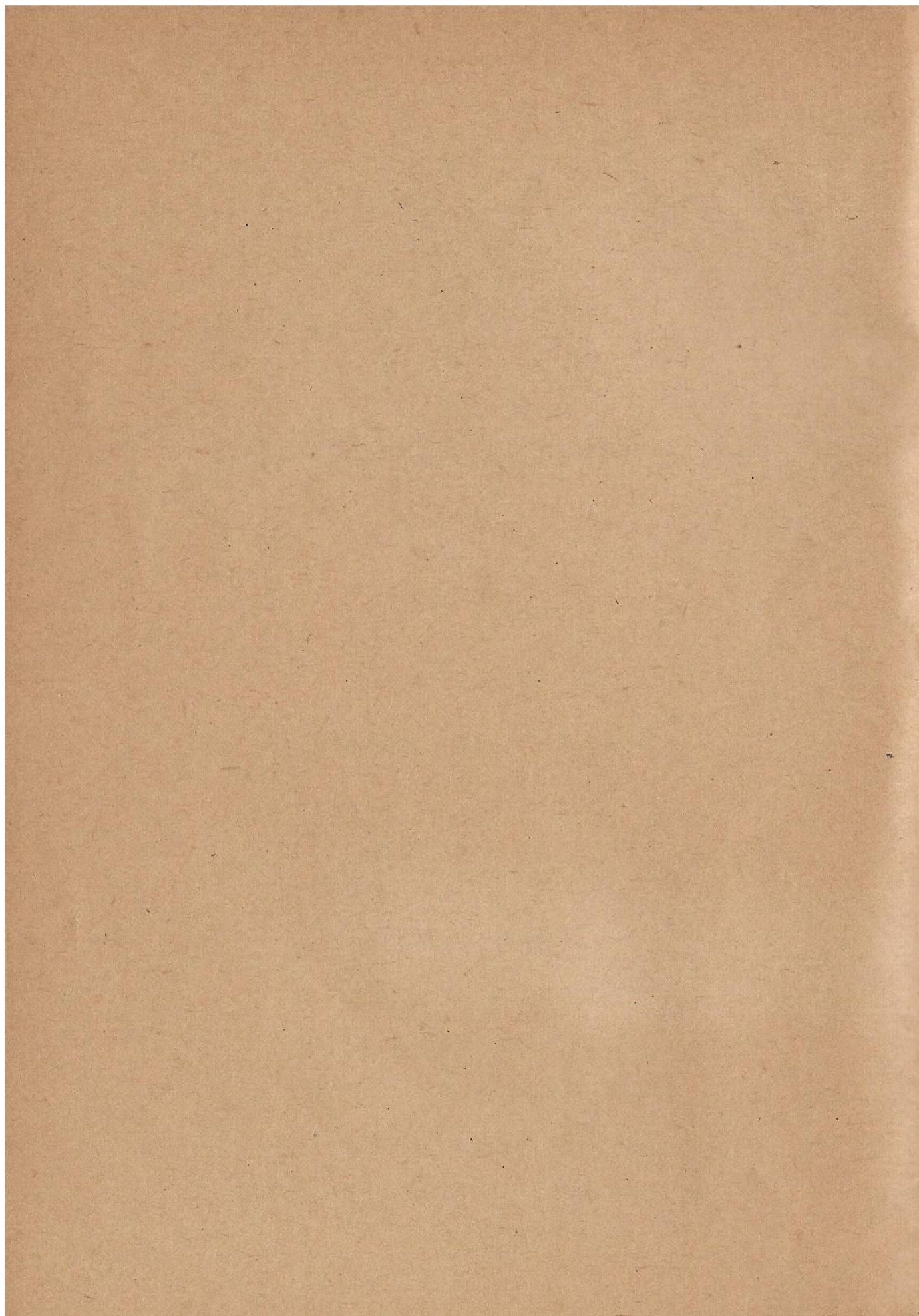
จัดพิมพ์โดยองค์การค้ำของคุรุสภา

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

๕๒ ถนนลาดพร้าว บางกะปิ กรุงเทพมหานคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

3467.

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการ และสำนักงานศึกษาธิการเขต ๕ ได้ร่วมกัน
จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เรือรู้ไหม สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔
ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๒๕

(นายอบ ทองไข่มุกด์)

ผู้ตรวจราชการกระทรวง รักษาการแทน
รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

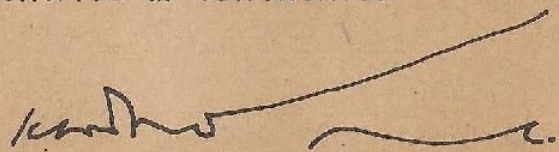
เลขทะเบียน	๕๐๑๙๒๒ ๓-๙
เลขหมู่	๕๖๓.๘ ๗๖๘๗๕
วันที่	๑๕๔๖๘
	๑๖๕๓๔๔

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง เธอรู้ไหม เล่มนี้ สำนักงานศึกษาธิการ เขต ๕ จัดทำขึ้นตามโครงการของกรมวิชาการที่สนับสนุนให้ท้องถิ่นจัดทำสื่อการเรียนสำหรับใช้ประกอบการเรียนการสอนในท้องถิ่น ตามหลักสูตร ประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑ และกระทรวงศึกษาธิการมอบหมายให้ แพทย์หญิงวารุณี อมรทัต เป็นผู้ตรวจ

รูปแบบการเขียนของหนังสือเล่มนี้ผูกเรื่องให้มีตัวละคร กำหนดให้ผิงน้อย เป็นผู้ดำเนินเรื่อง สอดแทรกความรู้เกี่ยวกับสารเป็นพิษที่เจือปน อยู่ในอาหาร ที่ผู้บริโภคพึงระมัดระวัง เช่น การใส่สีย้อมผ้าในอาหาร ยา ฉ่ำแมลงที่ใช้ฉีดผัก ผลไม้ และสารมีพิษที่มีอยู่เองตามธรรมชาติ เช่น ใน เห็ดบางชนิด ผักหวาน นักเรียนจะได้รับความรู้ ความเพลิดเพลิน เหมาะ สำหรับนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันในการเลือกรับประทานอาหาร กรมวิชาการคาดว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่การเรียนการสอน กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ - ๔ และช่วย เสริมการศึกษาด้วยตนเองตามเจตนารมณ์ของการจัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติม ได้เป็นอย่างดี

กรมวิชาการขอขอบคุณผู้ร่วมจัดทำไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

(นายเอกวิทย์ ณ ถलग)

อธิบดีกรมวิชาการ

๔ มีนาคม ๒๕๒๕

สวัสดีค่ะ คุณหนู ๆ ที่รัก จำได้ไหมเมื่อครั้งหนึ่ง
คุณหนู ๆ อย่างฉันนั่งต้อยเลยนะจ๊ะ ฉันอยากมาเยี่ยม
และคุยกับหนู ๆ มากกว่า กระเียบมาฟังฉันคุยไถ่ ๆ
ซีจ๊ะ

วันหนึ่งเมื่อฉันว่างจากงานก็บินเที่ยวไปเรื่อย ๆ
ฉันไม่แน่ใจว่าบินมาถึงที่ใด แต่เมื่อมองไปก็เห็นคนเดิน
ซื้อของกินของใช้กันมากมาย โดยเฉพาะของกินที่มีสี
สวย ๆ

ฉันจึงลงไปทักทายบรรดาขนมต่าง ๆ ว่า “สวัสดี
จ๊ะ ขนมชั้น วุ้น สาลี่ มะพร้าวแก้ว ข้าวเหนียวแก้ว
ขนมถ้วยฟู แหมไม่ได้พบกันเสียนาน ดูเธอสวยขึ้น
มาก น่ากินจังเลย ขอชิมหน่อยได้ไหม”

“สวัสดีผีน้อย ขอบใจที่เธอชมพวกเรา แต่เธอ
อย่าชิมเลยนะ ฉันขอร้อง”

“อ้าว ! ทำไมล่ะ”

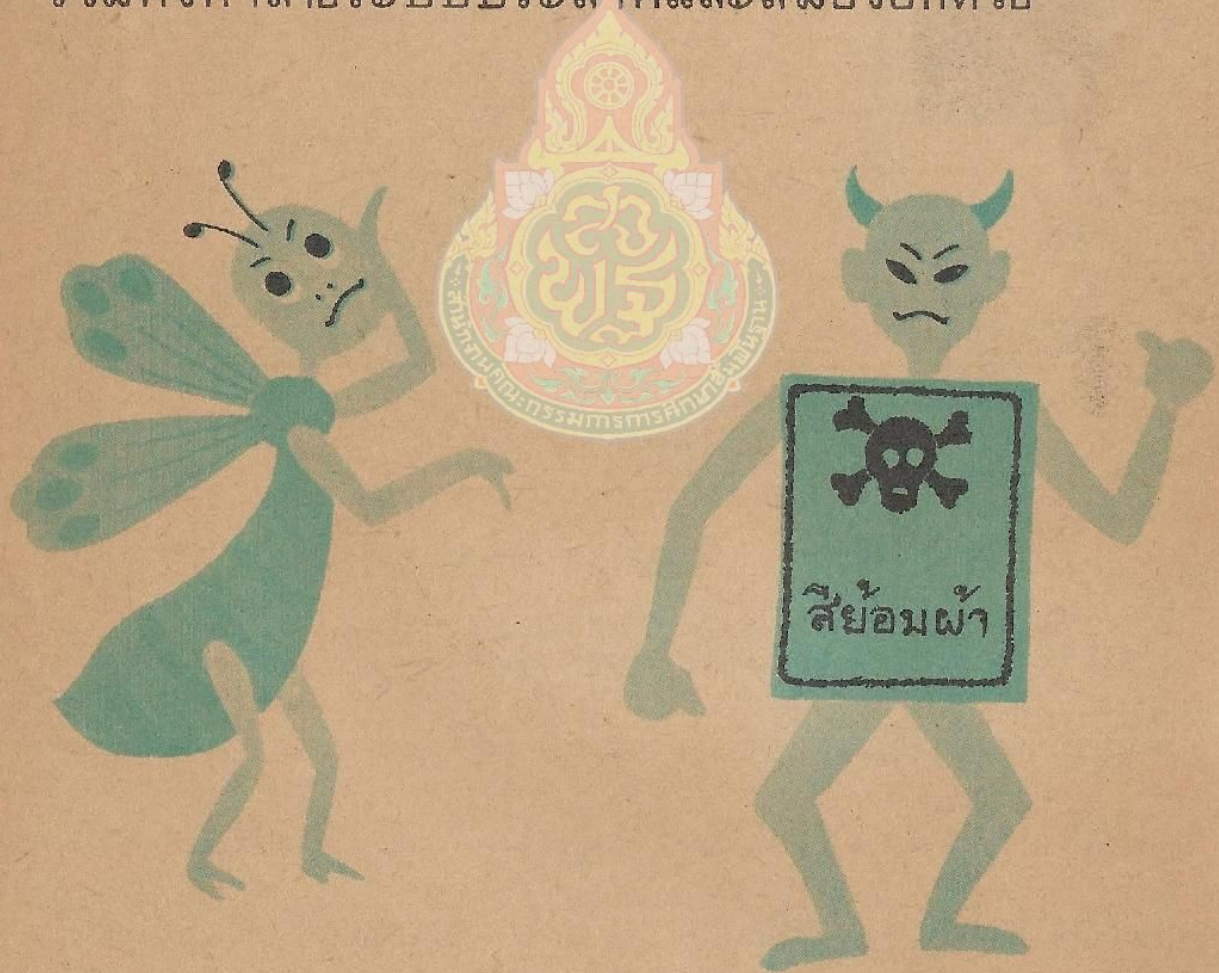

“เธอรู้ไหมว่า แม่แดงที่ทำพวกเราให้เป็นขนม
ขึ้นมานั้น เขาเติมสีย้อมผ้าลงไปในพวกเรา ทำให้พวกเรา
มีสีสวยสะดุดตาน่ากิน คนจึงชอบซื้อ นอกจากใส่สี
ย้อมผ้าลงในขนมหวานแล้วยังใส่ลงในอาหารอื่น ๆ เช่น
ไส้กรอก กุ้งแห้ง กุนเชียง กะปิ น้ำปลา ซอสมะเขือเทศ”

“ก็แสดงว่า สีย้อมผ้าใช้ได้ดีมากสินะ” จันกล่าว

“ข้าก่อนผึ่งน้อย” สีย้อมผ้ากระชิบ “ที่คนชอบ
ใช้ฉันเพราะเขาซื้อฉันได้ด้วยราคาถูก ความจริงในตัวฉัน
นั้นมีทั้งสารหนูและสารตะกั่ว ซึ่งถ้าใครกินเข้าไป
มาก ๆ นาน ๆ แล้ว ฉันจะสะสมอยู่ในร่างกายมาก
ขึ้นและเป็นอันตรายต่อชีวิต เช่น เป็นโรคเกี่ยวกับ
ทางเดินของอาหาร มะเร็ง และโรคอื่น ๆ อีกมาก
รวมทั้งทำลายระบบประสาทและสมองอีกด้วย”

“อ้ายตาย ! ร้ายแรงถึงขนาดนี้เชียวหรือ ขอบใจนะ
ที่เธอเตือน”

“ไม่เป็นไรหรอก ผี้งน้อย คนที่ฉันสงสารมากที่สุด
คือเด็ก ๆ ที่ชอบกินขนมหวาน ไอศกรีม ลูกกวาด และ
บางคนยังอมหรือแทะของเล่นที่ทำด้วยสีซึ่งมีสารอันตราย
บางอย่างอีกด้วย แต่ฉันไม่รู้จะบอกเขาได้อย่างไร”

“เออ ฉันนี่ก็ออกแล้วละ ฉันเคยได้ยินคุณย่าออม
สอนลูกหลานบ่อย ๆ ว่า เวลาทำขนมให้ใช้สีจากพืช เช่น
สีเขียวจากใบเตยซึ่งมีกลิ่นหอม สีนํ้าเงินจากดอกอัญชัน
สีเหลืองจากขมิ้น หรือจะใช้สีที่กระทรวงสาธารณสุข
ประกาศแนะนำให้ใช้แต่พอเหมาะพอควรจะปลอดภัยกว่า”

“ฮือ จริงด้วยผีน้อย”

“เอาละนะ ฉันขอเข้าไปเที่ยวต่อเสียที แล้วฉัน
จะนำความรู้ที่ได้คุยกับเธอไปช่วยเผยแพร่ให้เป็น
ประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วย”

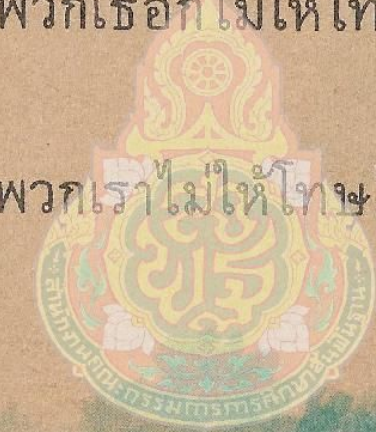

ฉันบินไปได้สักครู่ก็พบผักสดชนิดต่าง ๆ ซึ่งมี
ต้นโตใบงาม “สวัสดิ์จ๊ะ ผักกาด ผักคะน้า ต้นหอม
ผักชี ผักบุ้ง พวกเธองามจริง ๆ ต้นก็โตสีก็สวย คน
ปลูกเขาใส่สีพวกเธอเหมือนขนมหรือเปล่าจ๊ะ”

“เธอเอาอะไรมาพูดนะ พวกเราสีสวยตามธรรมชาติ
จ๊ะ ไม่ต้องใส่สี”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเธอก็ไม่ให้โทษ กินแล้วไม่เป็น
อันตรายใช่ไหม”

“จ๊ะ สีของพวกเราไม่ให้โทษ”

“แต่เธอรู้ไหมว่า การที่พวกเรางามดีนั้น เป็น
เพราะนายสมคนปลูกเขาใส่ปุ๋ยและฉีดยาฆ่าแมลงให้
พวกเราอยู่เสมอ เราจึงมีพืชยาฆ่าแมลงสะสมอยู่ใน
ลำต้น ถ้าแมลงมารังแกและกัดกินพวกเรานั้นก็ตาย ไม่
แต่เท่านั้นนะ ผลไม้และดอกไม้ คนปลูกเขาใส่ปุ๋ยและ
ฉีดยาฆ่าแมลงด้วยเหมือนกัน”

“อ้าว! แมลงตายได้จริง ๆ หรือ”

“จริงสิ ไม่เชื่อเธอคอยดูก็ได้”

“เอ๊ะ! ถ้าอย่างนั้นคนที่กินพวกเธอก็ตายหมดนะสิ แต่ฉันเห็นคนกินแล้วมีชีวิตรอดอยู่กันมากมายนี่จะ”

“นี่เธอยังไม่เข้าใจ ฉันจะบอกให้ ถ้าเขาเก็บฉันไปขายตอนที่พิษยาฆ่าแมลงยังไม่หมด คนที่ซื้อไปทำอาหารก็กินยาฆ่าแมลงไปโดยไม่รู้ตัว ถ้าพิษยาตกค้างมากบางครั้งคนกินก็อาจตายได้ ทางที่ดีควรเอาฉันล้างน้ำหลาย ๆ ครั้งก่อนจะกิน จะได้ไม่เป็นอันตราย”

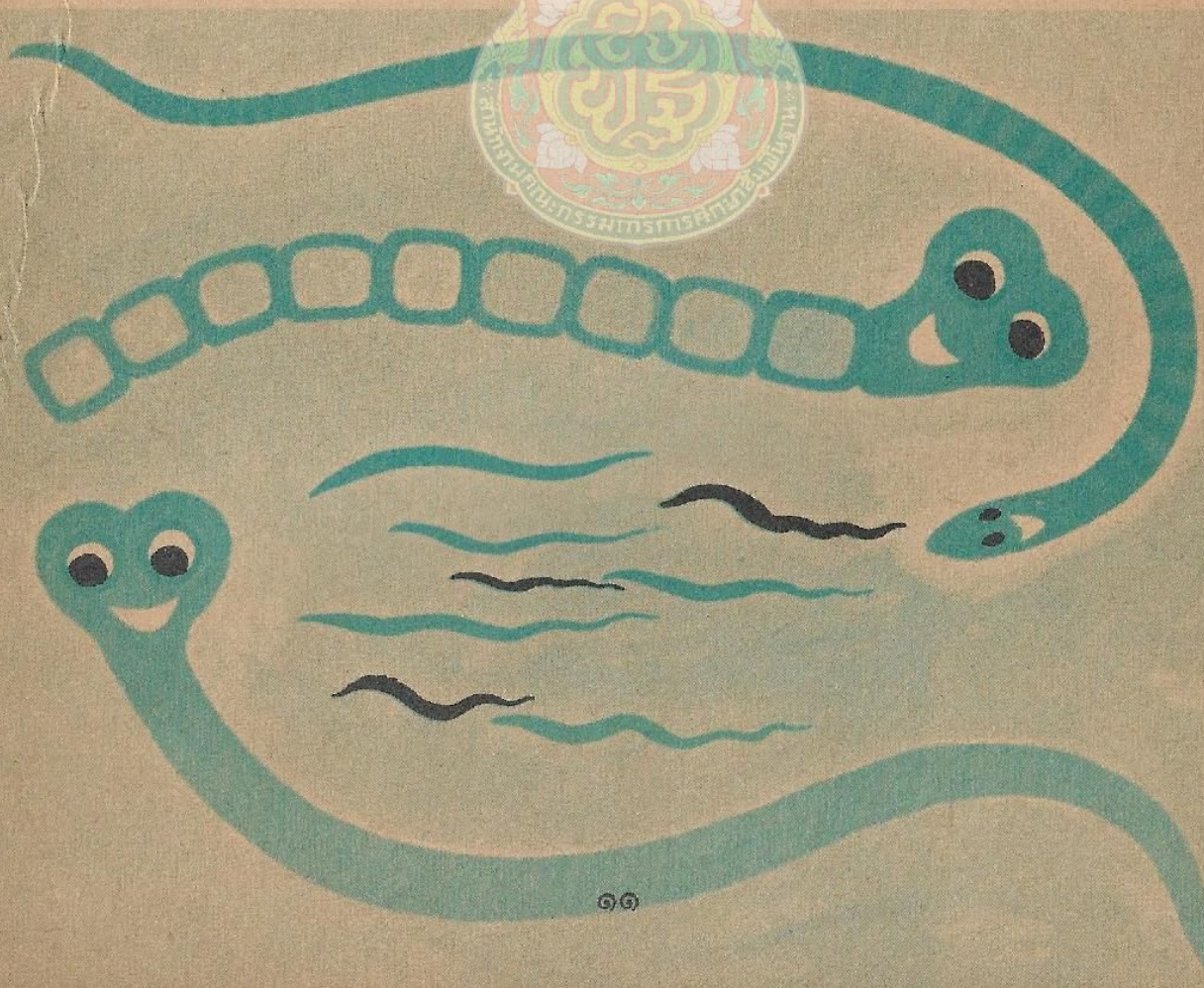

“ตัวคนที่ฉีดยาฆ่าแมลงให้พวกเรา ก็ต้องมีวิธี
ป้องกันอันตรายด้วย คือ เมื่อเวลาฉีดยาให้พวกเรา
นายสมต้องอยู่เหนือลม เสร็จแล้วเขาจะเก็บยาฆ่า
แมลงและเครื่องมือไว้ในที่ปลอดภัย เช่นที่สูง ๆ หรือ
ปิดกุญแจไว้ เพราะกลัวลูก ๆ มาเล่น เกิดอันตรายได้”

“ແໝ ພອຼືເຣື່ອງແລ້ວໝູ ນ່າກລ້ວຈັງເລຍ” ຈັນພຸດ
“ນີ້ຈັນຍັງເລົ່າໄມ່ໝຸດນະ ພວກເຣາຍັງມີເພື່ອນຕົວເລັກ ຯ
ຊື່ງມອງດ້ວຍຕາເປລ່າໄມ່ເຫັນ ອາສັຍອຸ່ງກັບພວກເຣາ ແລະ
ເພື່ອນພວກນີ້ມີໂອກາສເຂົ້າໄປເຈຣືູເຕີບໂຕໃນຮ່າງກາຍຄົນໄດ້”
ພິຈຝັກຊ່ວຍກັນຄຸຍຕໍ່

“ຖ້າຄົນລ້າງຝັກສດໄມ່ສະອາດ ກໍ່ເໝືອນກັບເປີດປະຕູ
ຕ້ອນຮັບເພື່ອນຂອງຈັນເຂົ້າໄປໃນຮ່າງກາຍຂອງເຂາ”

“ອຍາກຼືຈຶງ ເພື່ອນຂອງເຣອນີ້ນະເປັນໄກຣກັນນະ”

“พยาธิไถ่ละ พวกเขาติดมากับปุ๋ยธรรมชาติ เช่น
ปุ๋ยคอก ปุ๋ยหมัก และอยู่ตามพื้นดิน หรือในน้ำที่พืช
ผักขึ้นอยู่ด้วย

พยาธิจะอยู่ในลักษณะของไข่อ่อน ถ้าคนกินเข้าไป
มันจะฟักเป็นตัวแล้วผสมพันธุ์กัน และออกลูกออก

หลานมากมายอยู่ในตัวมนุษย์นั่นเอง ทำให้คนคนนั้น
เป็นโรคพยาธิ ผอมแห้ง พุงโร ก้นปอด ขาดอาหาร

พยาธิยังมีในเนื้อหมู เนื้อปลา เนื้อวัว กุ้ง
หอย ที่นำมาปรุงเป็นอาหารสุก ๆ ดิบ ๆ แม้แต่ในกะปิ
ปลาร้า ปูเค็ม”

“โอ้โฮ! พยาธิเพื่อนของเรามีมากมายทั่วไปชนะ
คนที่โรคพยาธิไม่ตายหรือ”

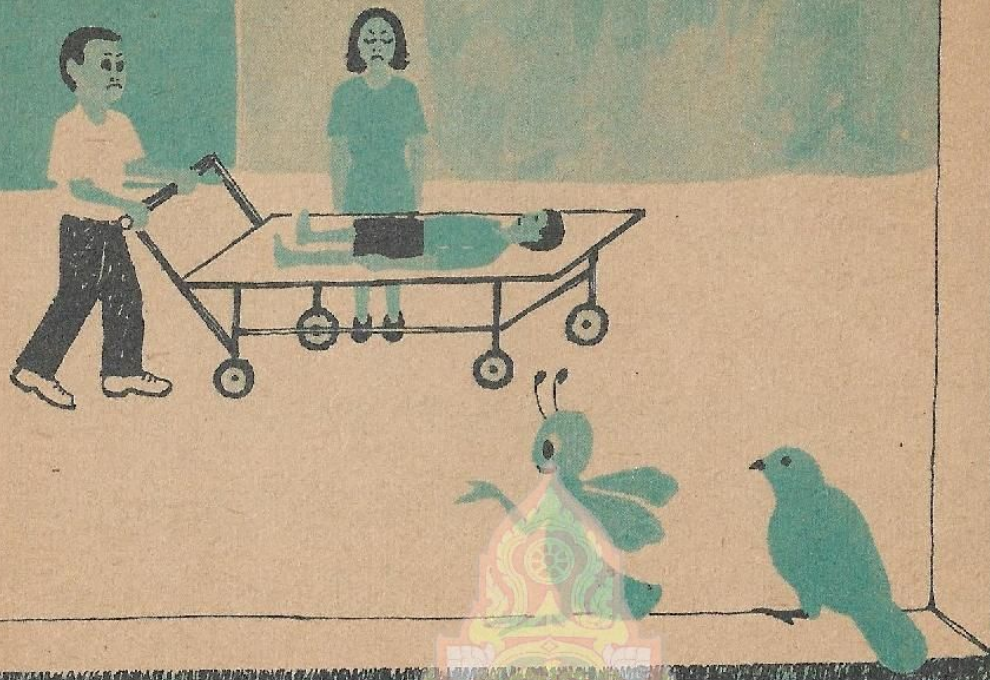
“ถ้าเป็นมากอาจตายได้ แต่โดยทั่ว ๆ ไป จะผอมแห้ง
ปวดท้องบ่อย ๆ ท้องเดินเรื้อรัง ร่างกายไม่เจริญเติบโต
เท่าที่ควร และสมองเสื่อมเพราะถูกพยาธิแย่งอาหารไป”

“เอ๊ะ! แล้วคนจะรู้ได้อย่างไรว่าในร่างกายมีพยาธิ”

“เขาเอาอุจจาระของคนที่สงสัยไปตรวจ ถ้าเป็น
โรคนี้ หมอจะให้ยาถ่ายพยาธิ และต้องเอาเสื้อผ้าไป
ต้ม เพื่อให้ไข่พยาธิที่ติดตามเสื้อผ้าตาย วิธีป้องกันคือ
ต้องกินอาหารที่สุกแล้วหรือล้างสะอาด และก่อนกิน
อาหารต้องฟอกล้างมือและซอกเล็บให้สะอาดทุกครั้ง”

“แหม เธอช่างรู้มากจริง ขอบใจนะ ฉันต้องลา
เธอเสียที ฉันจะไปแนะนำให้คนอื่นปฏิบัติตาม”

ผึ่งน้อยบินต่อไปก็ถึงโรงพยาบาล เห็นคนหลายคน
ร้องไห้หน้าตาหม่นหมอง ยืนข้าง ๆ เดี๋ยงที่มีเด็กนอน
อยู่ จึงบินไปเกาะใกล้ ๆ นกพิราบ

“พี่นกจ๋า เด็กคนนั้นเป็นอะไรไปจ๊ะ”

“เขาตายเสียแล้วจ๊ะ ได้ยินคนเขาพูดกันว่า เด็ก
คนนั้นกินมันสำปะหลังดิบ แม่มาพบเมื่อเด็กมีอาการ
มึนงง คลื่นไส้ อาเจียน ผิวน้ำแดง หายใจอ่อนช้ามากแล้ว”

“น่าสงสารจัง แต่ฉันเห็นคนอื่น ๆ กินมันสำปะหลัง
แล้วไม่เห็นเขาเป็นอะไรนี่จ๊ะ”

“ที่เขากินไม่เป็นอันตราย เพราะเขาทำให้มัน
สุกเสียก่อน ส่วนมันสำปะหลังดิบกินไม่ได้ ถ้ากิน
แล้วเป็นอันตรายนะจ๊ะ”

“อ้อ อย่างนี้เอง ฉันเข้าใจแล้ว ก็เช่นเดียวกับ
ผลมะเกลือ ที่คนเขาตำแล้วคั้นผสมกับน้ำกะทิ เพื่อ
ใช้เป็นยาฆ่าพยาธิปากขอละซี ถ้ากินตอนเตรียมใหม่ ๆ
ย่อมใช้ได้ผลดี แต่ถ้าเก็บทิ้งไว้นานจนกลายเป็นสีดำ
ก็อาจทำให้คนกินตาบอดได้ภายหลัง จึงต้องระวังไว้ด้วย”

“ยังมีพืชผักมีพิษอีกหลายอย่าง ที่มีลักษณะ คล้ายคลึงกับพืชที่กินได้ เช่น ผักหวาน เห็ดบางชนิด และอื่น ๆ อีก”

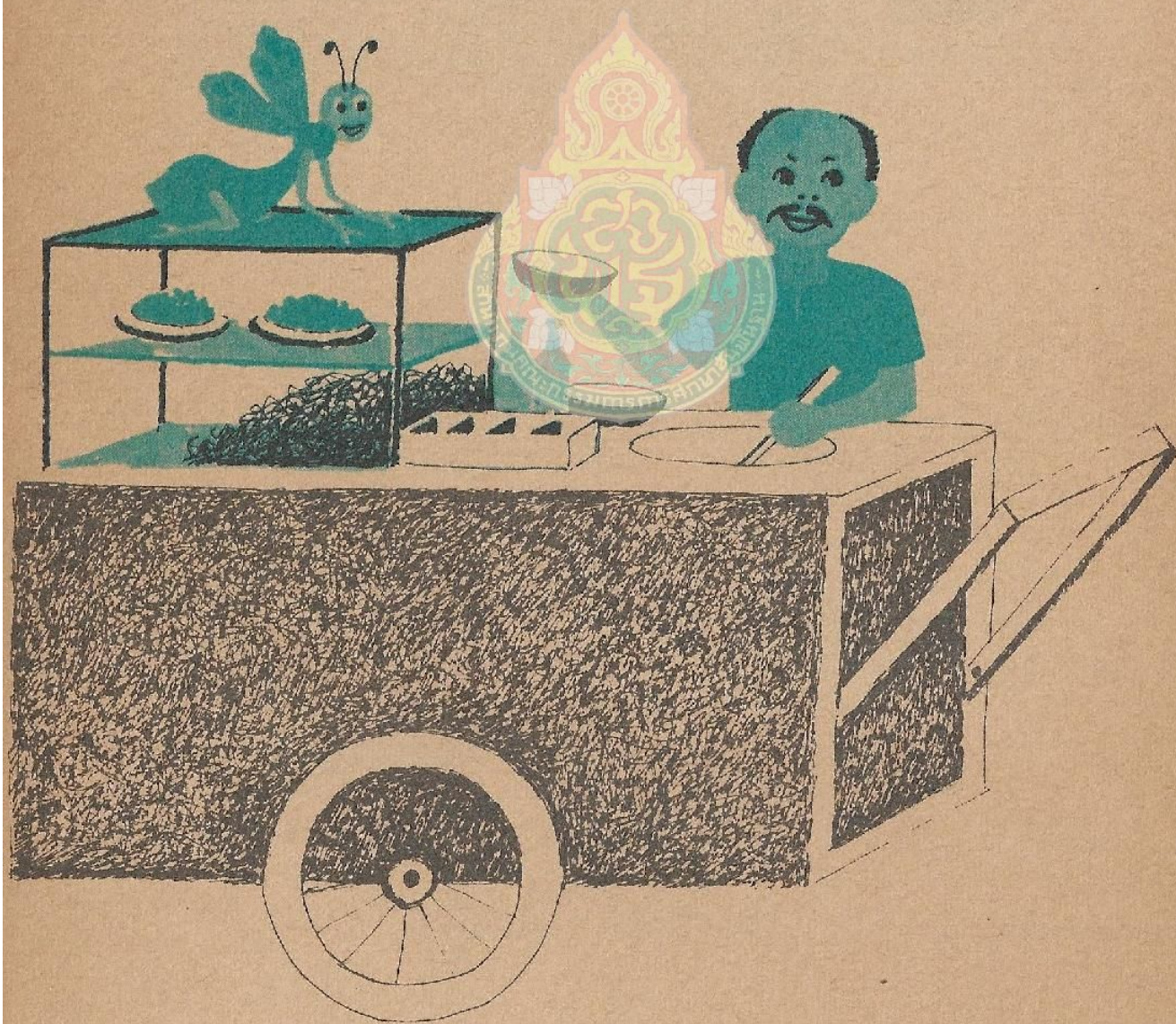
“แล้วคนเขาจะรู้ได้อย่างไรว่า ผักหวานหรือเห็ด ชนิดใดมีพิษ”

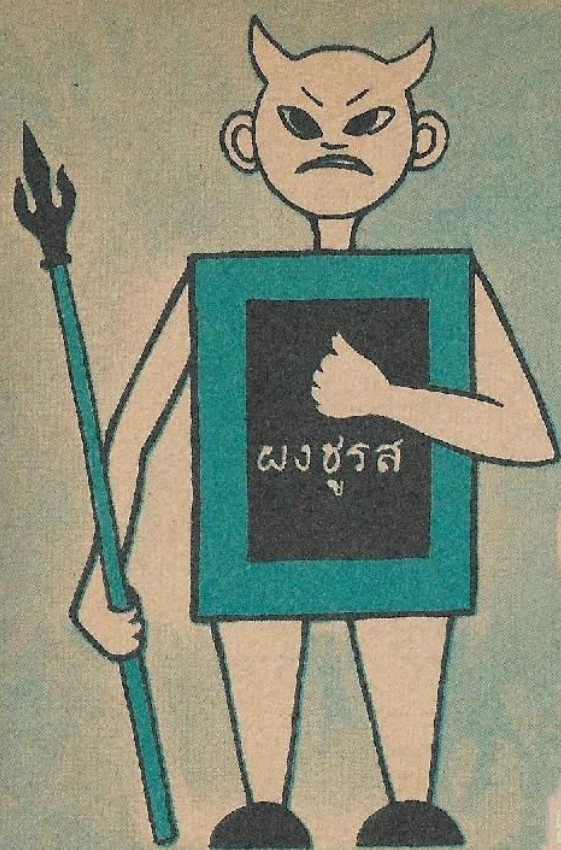
“รู้ซิจ๊ะ เขารู้ได้โดยเอาช้อนเงินหรือข้าวสาร ใส่ลงในหม้อแกง ถ้าช้อนเงินหรือข้าวสารเป็นสีดำ ก็แสดงว่า ผักหวานหรือเห็ดนั้นมีพิษ”

“ขอบคุณพี่นุกมากนะคะ จะ ฉันต้องไปหาน้ำหวาน
กินแก้หิวก่อน”

ขณะที่ผึ้งน้อยบินไป เผอิญเห็นร้านก๋วยเตี๋ยว จึง
บินไปเกาะข้างตู้ ผึ้งน้อยสงสัยว่าบนโต๊ะมีกล่องอะไร
เยอะแยะ แล้วคนขายใส่เกี๊ยวอะไรลงในชามก๋วยเตี๋ยว

“นี่เธอเกี๊ยวสีขาว เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

“เธอไม่รู้จักฉันจริง ๆ หรือ ฉันคือผิงซูรต หน้าที
ของฉันก็เหมือนชื่อนั้นแหละ คือช่วยให้อาหารอร่อย
ขึ้นไงเล่าจ๊ะ”

“ถ้าเช่นนั้นฉันขอเอาไปเติมน้ำหวาน คงอร่อยขึ้น”

“ไม่ได้ ๆ เขาใช้ฉันใส่เฉพาะอาหารคาว แต่ถึง
แม้ว่าเธอกินได้ ก็อย่าลองเลย เธออย่าเสี่ยงดีกว่า
เพราะมีผิงซูรตปลอมอยู่มาก”

“เธอหมายความว่า ถ้ากินผงชูรสชนิดนี้ไปแล้ว จะปลอดภัยไหม”

“ถึงผงชูรสแท้ก็เถอะ ถ้ากินมากเกินไป หรือบางคนแพ้สารเคมีชนิดนี้ ก็อาจมีอาการผิดปกติ เช่น อาเจียน อ่อนเพลีย และรู้สึกชา ๆ ร้อน ๆ ที่ต้นคอ ไปจนถึงหลังได้ ยิ่งกว่านี้ไม่ควรใส่อาหารสำหรับหญิง มีครรภ์และเด็กเล็ก ๆ เพราะอาจมีอันตรายได้”

“แยจจริง แม้แต่ผงชูรสแท้ก็ยังทำให้ฉันท้อถึงขนาดนี้ ถ้าเป็นผงชูรสปลอมจะยิ่งน่ากลัวสักแค่ไหน เธอลองว่าไปสิ”

“ผงชูรสปลอมส่วนมากทำจากสารเคมีสองชนิด ชนิดหนึ่งเป็นสารใช้ล้างตะกอนในหม้อน้ำ อีกชนิดหนึ่งคือบอแรกซ์ หรือที่เรียกว่าน้ำประสานทอง และกรดบอริก ซึ่งยังใช้ใส่เนื้อให้เปื่อยและทำลูกชิ้นแดงอีกด้วย มีอันตรายคือทำให้ท้องร่วง อาเจียน หมดสติ เกิดพิษต่อไต ซึ่งเป็นอวัยวะช่วยขับถ่ายของเสียและน้ำปัสสาวะ อาจทำให้ถึงตายได้”

“แล้วเธอจะช่วยบอกฉันหน่อยได้ไหมจ๊ะ ว่า
ทำอย่างไรจึงจะทราบว่า ผงชูรสไหนเป็นชนิดแท้
และชนิดปลอม”

“ได้ซีจ๊ะ เธอลองเอาผงที่สงสัยใส่ช้อนโลหะแล้ว
นำไปลงไฟให้ไหม้ ถ้าเป็นผงชูรสแท้จะกลายเป็น
เถ้าสีดำ ส่วนผงชูรสปลอมจะเผาไหม้กลายเป็นเถ้าสีขาว”

“คุยกับเธอวันนี้ได้ความรู้ดีจริง ๆ ขอบใจเธอด้วย
ที่อุตส่าห์เตือนไม่ให้ฉันกินผงชูรส เพราะนอกจาก
จะเป็นสิ่งไม่จำเป็นและเปลืองเงินแล้ว ยังมีอันตราย
มากมายจนฉันนึกไม่ถึง”

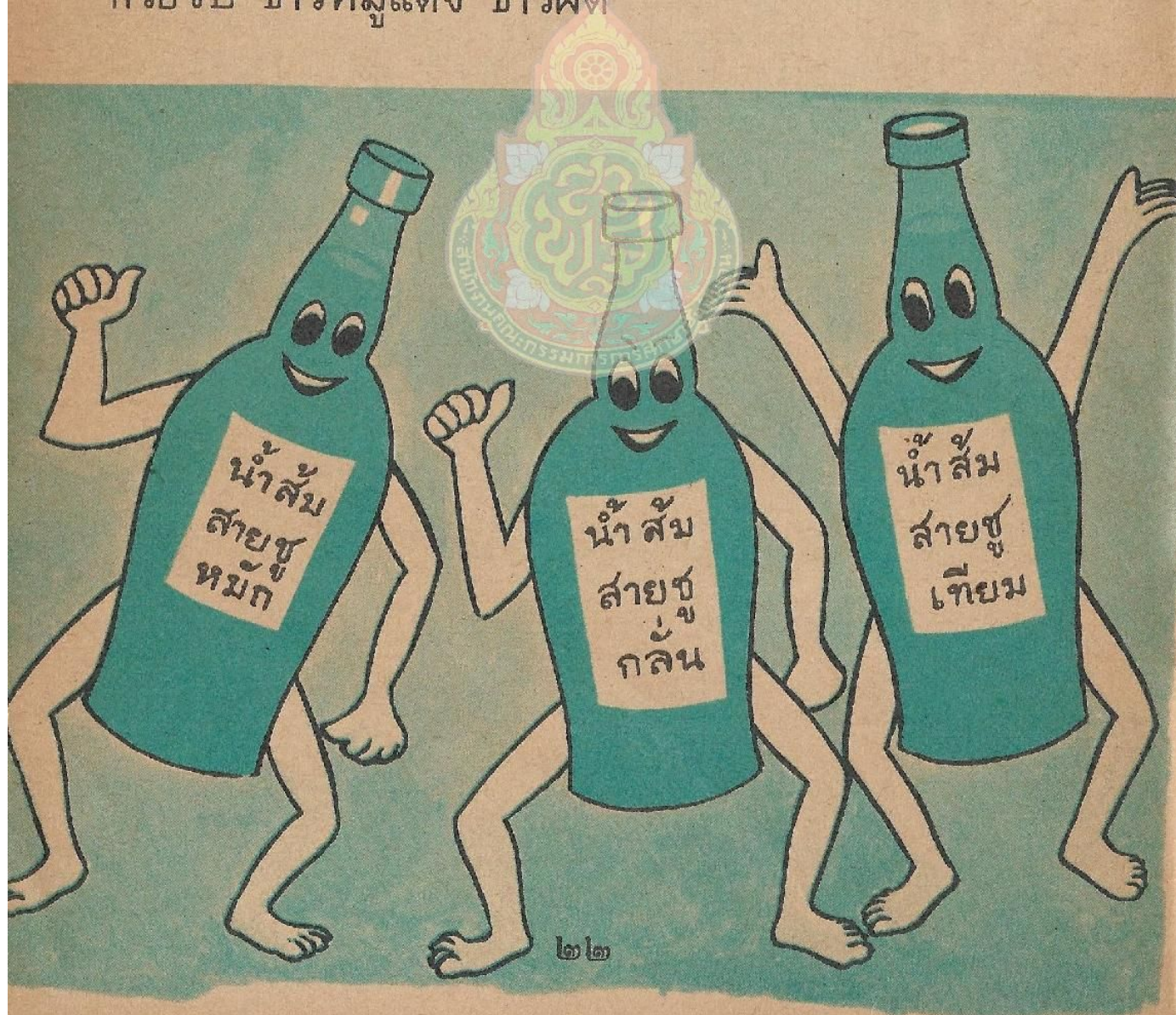
“นั่นนะซี ฝากเธอช่วยไปเตือนใคร ๆ ด้วยนะจ๊ะ
ว่าอย่ากินอาหารเพราะความอร่อยในรสแต่อย่างเดียว ให้
เลือกกินอาหารที่มีคุณภาพดี มีประโยชน์ต่อร่างกาย
จะดีกว่า และฝากเตือนให้ระวังในการเลือกซื้ออาหาร
ที่ปรุงสำเร็จแล้วด้วย”

“สวัสดีจ๊ะ เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

ฉันถามเมื่อเหลือบไปเห็นวัตถุเหลวชนิดหนึ่ง
บรรจุขวดอยู่ในร้านอาหาร

“ฉันคือน้ำส้มสายชู มีหน้าที่ปรุงอาหาร ฉันมี
พี่น้อง 3 คน ชื่อ น้ำส้มสายชูหมัก ทำจากผลไม้
น้ำส้มสายชุกลิ่น ทำจากแอลกอฮอล์ และน้ำส้มสาย
ชูเทียม ทำจากกรดน้ำส้ม คนกินได้ไม่เป็นอันตราย”

“ถ้าเห็นพริกชี้ฟ้าบาง ๆ ใส่ในน้ำส้มสายชู ก็จะเป็นน้ำส้มพริกดอง ที่คนชอบเติมอาหารเช่น ก๋วยเตี๋ยว
ก๋วยจั๊บ ข้าวหมูแดง ข้าวผัด

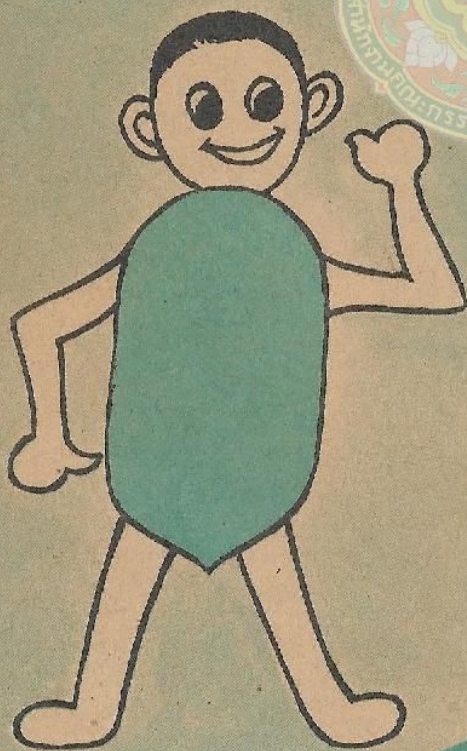
แต่ถ้าจะใช้น้ำส้มเติมลงในอาหาร ต้องระวังให้ดี เพราะมีน้ำส้มสายชูปลอม ซึ่งเป็นอันตรายต่อระบบทางเดินอาหารและตับ หากไม่แน่ใจลองใส่ผักชีลงไป ถ้าเป็นน้ำส้มสายชูแท้ ผักชีจะสดไม่ต่ำกว่า 1 ชั่วโมง แต่ถ้าเป็นของปลอม ผักชีจะมีจุดสีน้ำตาลจนเต็มใบเร็วกว่านี้ และจะเห็นว่า พริกสดที่ตำใส่ลงไปแล้วทิ้งไว้ในน้ำส้มสายชูปลอม จะถูกกัดย่อยจนเปื่อยกลายเป็นตะกอนขุ่นๆ”

“ແหม ຈັນຟັງເຟລິນເຮື້ຍວນະ ເຮອລະເປັນໃຜ”
ຈັນຮັບໄປທັກຜງຮຸບ ຯ ສີ່ຄລ້າຍທຣາຍທີ່ຢູ່ໃນກະປຸກ
ຂ້າງເຄິ່ງກັບຟຣິກໄສ່ນ້ຳສັມ

“ຈັນນະຮື້ ຄົ້ວລິສງປັນໃຈລະ ຄນຮອບເອາຈັນເຕີມ
ລງໃນອາຫາ ເພາະຈັນມີຣສມັນອຣ່ອຍດີ ຍິ່ງເຄີ້ຍຍິ່ງມັນຈະ”

“ຄນຄງຮອບກິນເຮອມາກນະ”

“ຈະ ແຕ່ຄນກິນກໍຕ້ອງຣະວັງ ຄວຣເລືອກກິນແຕ່ຄົ້ວທີ່
ໄມ່ເກັບໄວ້ນານເກີນໄປຈນມີເຂື່ອຣາ ເພາະເຂື່ອຣາມີພິຣ
ທຳເປັນໂຣຄມະເຣັງໄດ້”

“เฮ้อ ฉันสงสารมนุษย์เสียจริง เขาต้องรับพิษ
ภัยจากอาหารที่พวกเขาผลิตและปรุงขึ้น เขาหยิบยื่น
ความตายแบบผ่อนส่งให้เพื่อนมนุษย์โดยไม่รู้ตัวแท้ ๆ”

“ฉันคิดว่าฉันโชคดีที่เกิดเป็นผึ้ง ไม่ต้องระวังเรื่อง
อาหารที่มีอันตรายเกือบทุกอย่างเหมือนมนุษย์ ฉันอยู่
ในโลกนี้อย่างมีความสุขที่สุด เพราะได้อยู่ท่ามกลาง
ธรรมชาติ ได้สูดอากาศบริสุทธิ์ ได้ดูดกินน้ำหวาน
จากเกสรดอกไม้มาเป็นอาหารที่ไม่มีพิษภัย และได้
ออกแรงทำงานเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ” คิดแล้ว
ผึ้งน้อยก็บินไปหาน้ำหวานก่อนกลับรังอย่างเบิกบานใจ

คำที่ควรรู้

ครรรภ์

การมีทารกอยู่ในมดลูกของ
สตรีเพศ หรือภาษาชาวบ้าน
เรียกว่า “ท้อง”

น้ำประสานทอง

เป็นผงสีขาวชนิดหนึ่ง ใช้ใน
การชำระล้าง เป็นยาฆ่าเชื้อ
ยากันบูด หรือใช้ในการเชื่อม
ประสานโลหะ

ปุ๋ยคอก

ปุ๋ยที่ได้จากมูลสัตว์ นำมา
เป็นอาหารแก่พืช

ปุ๋ยหมัก

ปุ๋ยที่ได้จากพืชและสัตว์ นำ
มาหมักไว้ เพื่อนำไปใช้เป็น
อาหารบำรุงพืช

ผงชูรส

เครื่องปรุงแต่งอาหารให้รสดีขึ้น
เป็นผงละเอียด หรือเกร็ดสีขาว

ยาฆ่าแมลง

สารเคมีที่ใช้ทำลายแมลงศัตรูพืช
อาจเป็นผงหรือเป็นของเหลว
ซึ่งตัวยายอยู่ในสารละลายก็ได้

สารตะกั่ว

เป็นสารโลหะหนักชนิดหนึ่ง
ซึ่งมีพิษต่อร่างกายได้

สารหนู

ชื่อธาตุโลหะอย่างหนึ่ง สีขาวใส
คล้ายสารส้ม เป็นยาพิษ

แอลกอฮอล์

เป็นสารเคมีซึ่งนำมาใช้ในการ
บริโภค การแพทย์ และการ
อุตสาหกรรมหลายประเภท แต่
ก็มีโทษอันตรายหลายอย่างด้วย

คณะผู้จัดทำ

นางไพเราะ	นิตะคุปต์
นายประพันธ์	อุบลธรรม
นายประวิทย์	จำปาทอง
นางพยอม	สุขมาก
นางขนิษฐา	ปัญญา
นายวัชรินทร์	โสไกร
นายสุรชัย	บูรณะกิจ
นางวันเพ็ญ	เกตุสกุล

๐๐๘ : ๒๕ - ๒๖

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายกำธร สติรกุล ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖